

PETRA SOUKUPOVÁ
ZMIZET

PETRA SOUKUPOVÁ: ZMIZET

Brno 2011

HOST

PETRA SOUKUPOVÁ
ZMIZET

© Petra Soukupová, 2009

© Host — vydavatelství, s. r. o.,

2009, 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-422-4

Pro Tomu

*Nejlépe bylo by vzdálit se
a nikdy se nenavrátit,
svým bližním a nejbližším ztratit se,
a sám sobě se ztratit.*

František Gellner

Radosti života

ZMIZEL

Je sice srpen, ale ráno je zima a ve vzduchu už voní podzim. Naše město je placka, všude kolem taky, až pak hory, který sou vidět, jenom když je úplně jasno, v zimě září do dálky bíle, i když tady po sněhu ani stopa. A dneska určitě vidět sou. Poznám to, hned jak se probudim, v pokoji je chladno, jak mám celou noc otevřený okno. Začnu se usmívat. Připadá mi, jako by i počasí souhlasilo s mým záměrem. Dneska je den, kdy se mají dělat velký věci, cejtim.

Vstanu v sedum deset, k snídani kakao a chleba s marmeládou, jahodovou, ale koupenu, oni sedí u stolu a každý si všímáme svýho, on si čte a ona přemýšlí, a není těžký říct nad čím.

Pak se oblíknu, pomalu, dneska je všechno obřad, už jenom zavřu obě tašky i batoh, všechno mám sbalený nejmíň od předvčerejška. Znova přelítnu očima celej pokoj, nic, co bych ještě chtěl, tu není, ale pak kouknu i na bráchovu poličku, na kterou jinak ani nešáhnu, a seberu takovej zavírací nožík, co dostal kdysi od táty, vždycky sem mu ho záviděl a stejně sem si nedovolil ho vzít, tak teď jo. Určitě se bude hodit.

Je úplně zaprášenej, protože se ho nikdo nedotkl už léta. Aby mělo zvířátko kamaráda.

Pak jedem autobusem na nádr, on mi nese jednu tašku a chce vzít i druhou, ale já nechci, nesu si ji sám, i batoh, a mám to docela těžký, tak trochu jako skoro kulhám, protože je to prostě moc velká zátěž, a na to nejsem zvyklej.

Projdem halou na první nástupiště, hodíme tašky do vlaku a pak všichni tři stojíme, slunce svítí a nikdo nevíme, co bysme si už teď řekli, tak mi dává táta kázání, jak se mám chovat, a máma jak si mám na sebe dávat pozor, a pak se ona snaží nebrečet, na to sme sice dávno zvyklí, ale stejně se oba trochu

stydíme, ale ani to nás nijak nesbližuje, je to jenom takovej hloupej okamžik.

Znovu ji tedy ujišťuju, jak si budeme pořád volat a jak budu psát a co nejčastěji jezdit domů, i když vim, že ne, a ona se uklidní a už zase kouká skrze mě, vim, přemýšlí nad další fotkou.

Pak už musím nastoupit, obejmů ji a pusa, s ním si potřesu rukou, možná na úplnou setinku vteřiny si kouknem do očí, možná ne, nastoupim, v uličce otevřu okno a koukáme na sebe ještě asi pět dlouhejch minut, než se vlak rozjede, chvilka mávání, než zmizej, pak si jdu sednout do kupé ke svým věcem a sedim sám, schválně sem řekl, že pojedou hned ráno, aby byl vlak prázdněj, a je.

Sedim a koukám z okýnka a kolem ubíhá krajina a mně je nádherně, tohle je taková síla, že se mi chce skoro brečet, ale jen nad tou krásou, ne žádným smutkem ani strachem

Vlak jede přes Prahu do Plzně, kde mi za pár dnů začne škola. Je mi patnáct let a těším se. Sedim v tom kupéčku a nevnímám nic jinýho, než jak to běží kolem.

PŘEDTÍM

Kdysi mi je v podobným vlaku necelých sedum let, koukám na krajinu a vedle mě sedí brácha, jemu je deset, a teď do mě pořád štouchá, ošívám se, nechci odtrhnout oči od okýnka, ale pak mě dloubne pořádně, tak se otočim a brácha na mě udělá ksicht.

„Seš dement? Dělej, vystupujem.“

Než já stačim udělat ksicht na něj, už se otočí a pakuje se, a táta, ten už je skoro venku, vlak zpomaluje a mně se nechce, ale musim, tak pomalu vstanu, s rychlostí mám asi trochu

problém, jak mi pořád všichni říkaj, a i když se třeba snažim, tak je to stejně na nic, brácha mě popadne za ruku a táhne mě ven, vystupujem.

Cukám se, drží mě moc pevně a bolí to.

Jenže nechci dělat scény, mamka tu není a táta pro to nemá moc velký pochopení.

Takže vystoupíme z vlaku, sme normální rodinka na nedělním vejletě, akorát bez mamky, která doma uklízí a vaří si dopředu, protože v týdnu na to nemá čas.

Já s bráchou máme skoro identický oblečení, sportovní bundy i boty, to protože táta věří tý jedný značce, takže je to bez debat.

Takže jasně že má táta na sobě totéž, akorát dospělácký. Taky má na krku na řemínku foťák a pořád nás fotí, a taky celý oddíl, i teď nás vyfotí. Brácha mě chytne kolem ramen a zubí se.

Sme moc roztomilí.

Sem v tý době malinkej, je mi sice skoro sedum, ale vypadám na pět, sem úplně světlounkej, bílý řasy i vlasy a skoro průhlednej, ještě to není tak dávno, co si mě ženský na ulici pletly s holkou, možná teda vypadám spíš jako holčička než jako sportovec, kterým bych měl podle táty být. To brácha sportovec je, a taky je daleko hezčí, hotovej anděl.

Mamka má taky svůj foťák a fotila nás při těch nejběžnějších věcech, odjakživa, ve vaně, v posteli, u stolu, při zavazování bot, při breku, při oblíkání rukavic.

Máme doma fotek, na kterých sme já a brácha malí, možná čtyři krabice od bot nebo třeba i víc.

Rodiče se seznámili přes fotografování, i když je mamka učitelka. Je to asi jediná věc, kterou měli společnou. Jenže poslední dobou už mamka tolik nefotí. Zato začala chodit na keramiku pro dospělé. Byt nám zaplavujou odporný hnědý hrnky, kde i voda vypadá tmavá. To nemám rád.

Vyrazíme od nádraží, a ještě než dojdeme do nějakýho lesa, táta s bráchou nasadí děsnou rychlost, takže mám co dělat, abych jim stačil, skoro utíkám. Stejně jim nestačím. Popohání mě.

Táta se postupem času začne tvářit popuzeně, což v té době nechápu a je mi to akorát líto. Taky mě píchá v boku a chtěl bych se tu trochu porozhlídnout. Ale táta mi vždycky řekne něco jako: Co tam zase zevluješ? Když třeba koukám na mraveniště, což je fakt paráda, zázrak světa, dokázal bych u toho sedět hodiny.

Jenže musím jít.

Můj táta trénuje atletiku a taky dětskej oddíl orientačních běžců. Brácha je první nebo druhý v okrese ve své kategorii, podle toho, jakou má ten den formu. Já běhat neumím, nebo jenom pomalu, a moc mě to nebaví. Sem beznadějněj. Na celým orientačním běhu mě nejvíc baví ztratit se v lese, objevit něco skvělýho a koukat na to. Zevlovat. Slunce mezi listama stromů tvoří obrazce. Tráva ohýbající se větříkem, jako by každou chvilku měl přijít někdo hrozně lehoučkej a neviditelněj. Jenže pak mě stejně někdo najde.

Tyhle výlety s oddílem každý víkend. Na podzim, když už je ráno fakt zima, hrozně chci zůstat v posteli, ale to neexistuje, jedem. Mamka se sice přimlouvá, abych mohl být doma, ale v tomhle prostě velí táta.

Samozřejmě v týdnu tréninky. Snažím se ulejšvat. Vymejšlim si pohádky, jak mě bolí hlava, jak mě bolí ruka, jak mě bolí zub, jednou mě táta odvede k zubaři, což sem teda nemyslel, že by fakt udělal, tak potom už si nevymejšlim nic, co by šlo tak snadno ukázat, ale dlouhodobě je mi to stejně k ničemu, akorát mě táta má za bábovku.

Odpoledne zase vlakem domů. K obědu chleba se sýrem, co nám mamka udělala, jablko, paprika, tatranku nebo nějakou jinou sušenku, a výjimečně hranolky někde v nádražce.

Sedíme večer u večeře, máme kuře s bramborama, táta s bráchou probíraj dnešní běh, vydrží jim to celý jídlo, rozebíraj každéj bráchův pohyb, výdech, všechno, a táta se na mě za celou dobu ani nepodívá.

Mamka se se mnou baví normálně, jenže to je mi v tu chvíli jedno, chci, aby mě tatka pochválil, jenže vlastně není moc za co, jsem opravdu nešikovnej a pomalej.

A tak sedim jako holčička a je mi do breku, ale nebrečim, leda až po večeři v pokojíku, jenže když brečim, tak je to ještě horší, to si ze mě navíc dělá brácha děsnou srandu, a to už fakt nemůžu, brečim tím víc a pak se začnu hrozně vztekat, a stejně nemůžu nic, protože on mi chytne obě mý ruce do svý jedný a druhou mě lechtá a já se musim smát a přitom ho nenávidim.

Pak mě pustí, většinou až když přijde mamka a vynadá mu. Já se skoro nemůžu nadechnout, což mamku úplně dostane, a ječí na bráchu ještě víc, a když pak odejde, brácha na mě už jenom kouká a mně je znova do breku, protože je v tom fakt velkej vztek nebo nenávisť, nevím, sem malej, vim jenom, že mu vadim.

A přitom sem nic neudělal.

Vůbec se nemáme rádi. Každéj žárlíme na toho druhýho, on má celýho tátu a já celou mamku a každéj chce i kus toho zbylýho rodiče. Jenže on je starší, a tak stejně může všechno.

Je noc a já se najednou probudim, nevím proč, vidim jenom siluety nábytku, a jak se tak snažim rozkoukat, zahlídnu, že u stolu někdo sedí, ale proč, je tma, proč by tam brácha seděl,

ale stejně ho volám jménem a hlas už se mi chvěje, ale ta postava nic, a pak se zvedne, já mlčím, protože sem už strachy mimo, a dojde až ke mně, a je to zrůda, já začnu řvát a řvu, co to jde, taky se počůrám, a zrůda rozsvítí a sundá si z obličeje punčošku a brácha na mě syčí, abych přestal, ať se uklidním, ale já nemůžu, brácha do mě párkrát štouchne, ale já sem k nezastavení, tak on zhasne a zaleze do postele, a to už je tu máma a nejdřív mě utěší, taky řekne bráchovi, aby jí to laskavě vysvětlil, ale on dělá, že je rozespalej a že vůbec neví, co se děje, mamka mu nevěří, pak přijde táta a řekne, ale prosím tě, kdo ví, co se mladýmu zdálo, a brácha se zase otočí ke zdi, mamka s tátou na sebe koukají chvílku beze slova, pak mě mamka sebere, převlíkne a uloží k sobě, a zatímco já pomalu usínám v ložnici, slyším v polospánku, jak se máma s tátou v obývací kvůli tomu hádají. A ráno se na mě brácha šklebí.

Někdy je ale táta z dohledu a brácha to odnese. Protože žaluju. Nesnáší mě pak o to víc. Já se ho bojím.

A takhle je to pořád.

Nepamatuju si na jedinou chvílku toho, čemu se říká sourozenecký pouto, nějaké povědomí o tom, že to, co máme my dva spolu, je něco, co s nikým jiným na světě mít nemůžu. My spíš nemáme vůbec nic.

Je mi šest let a osum měsíců a třináct dní, začal sem chodit do školy, kde se mi docela líbí. Až na to, že brácha mě nemá rád a táta si mě moc nevšimá, se mi v životě neděje nic špatného, ale takhle to zatím nevnímám. Prostě nemám rád tréninky a nemám rád bráchu, když mě straší.

Báječný chvílky, když sem nemocnej, ale jenom trochu, ne aby mi bylo fakt špatně, tak, abych mohl zůstat doma sám s mamkou a pomáhat jí s vařením.

Je sobota někdy začátkem dubna, a když se při snídani podívám z okna kuchyně, na trávě je jinovatka. Přesto se po snídani oblíknem a jedem někam na závod, nebo vlastně já ani nevím, jestli je to závod, akorát vím, že za chvíli jedem.

Přijde táta, už má na sobě tepláky, a taky moc dobrou náladu, vesele mě pobídne, ať to tu nesrkám do oběda, a pak na mě mrkne, musím se usmát, jak mě to potěšilo. Pak si ještě uděláme výlet na Křivoklát, na hrad, víš?

Nevím, ale to je jedno, dokonce se na dnešek začnu těšit, tak fakt dopiju kakao a jdu se rychle oblíkat. V pokojíku se brácha rozcvičuje, má při tom dokořán okno, což je fakt nepříjemný, protože je tam velká zima, hned se mi udělá husí kůže.

Jedem, jízda vlakem, obvykle nejhezčí část výletu, mě dneska nebaví, teď najednou si přeju, aby to už uběhlo, aby bylo po závodě a mohli sme na hrad.

Ani nevím, proč se tak těším. Možná proto, že na mě táta mrkl, možná proto, že si nepamatuju, že bych byl kdy na hradě, a slibuju si od toho něco skvělého.

Takže i závod docela zvládnou, ne že bych sice nějak zazářil, ale aspoň se v půlce cesty neztratím někam do lesa.

Po závodě se oddělíme od skupiny ostatních, jedou s druhým trenérem domů, a skoro slavnostně se vydáme na hrad, jenom my tři, a tentokrát mi ani nevadí, že se táta s bráchou baví o běhu a mě si nevšímaj. Jdu za nima a těším se.

Jenže celý hrad nestojí za nic. Je to nuda. Sem zklamanej.

Cestou dolů narazíme na skalní městečko, vylezeme všichni tři na malou skalku, brácha už stojí i s tátou nahoře, kam vede příkřej zub skoro bez výstupku, mně to nejde a oni mě každé chytanou za jednu ruku a vyzdvihnou mě nahoru jako

pírko, okamžik, jako bych letěl. Okamžik, kdy chci, aby mě nikdy nepustili.

Třeba to není žádná výjimka, to jenom atmosféra toho dne, kterej pro mě byl důležitěj, proto si to pamatuju, přece mi ruku podávali milionkrát předtím i potom.

Stojíme teda na skalce a táta za chvíli, že vyleze na vedlejší, daleko větší, ať tu počkáme, a brácha hned, že musí jít s ním, to je jasný, protože brácha byl za tátou jako pejsek, ale táta že ne, ostatně já přece nemůžu zůstat sám na skále.

Já bych sice klidně mohl, ani bych se nehnul, ale táta na tom trvá, vyblejskne si nás, bráchu našťvanýho, a jde. Brácha má asi vážně děsnej vztek, strčí do mě a já spadnu.

Nic to není, vstanu a dělám že nic a on se ke mně přibližuje a tváří se dost zle, a já ustupuju, až sem u samýho kraje a budu asi brečet, on mě chytne a zaklání mě, a je to dost hnusnej pocit, ale držim se, protože vim, že je to hra.

A on mě najednou v tom záklonu trochu jakoby pustí a hned chytí, začne se smát, brácha se nádherně směje, a když se směje, je jak veselej anděl, nadpřirozeně krásnej, s těma kudrnatejma vlasama. Ale já začnu brečet a kvílím jak šílenec, protože sem se fakt lekl.

Brácha mě utěšuje, ale táta je v momentě zpátky a vynadá bráchovi a mě taky zpraží, ať přestanu kňourat, a jdeme dolů.

Táta si dá v nádražní hospodě pivo a nám koupí žlutou limonádu, sedíme tam a ani jeden nemluvíme, už toho máme dost, a brácha je navíc uraženej. A tak srkáme, obyčejná nádražka, a najednou se ve dveřích objeví chlap s berlí a jednou nohou bezvládnou, táhne ji za sebou a šourá se k pultu, a číšník si ho hned všimne. A než ten chlapík k pultu dojde, už má natočený pivo, podá číšníkovi mince, opře si berli o pípu a pivo nadvakrát vypije. Vezme berlu a belhá se pryč.

A já na něj koukám, protože je jako šnek, a sem tím úplně fascinovanéj, až mě táta okřikne, ať takhle necivím.

A celou dobu, než přijede vlak, a taky cestou a taky doma u večere a než usnu pořád na toho chlapa myslim a říkám si, na tohle už nikdy nezapomenu.

Do týdne na něj zapomenu.

A za rok si na něj zase vzpomenu.

Otec si na tenhle výlet nepamatuje. Pamatuje si ale na to, jak obvykle tyto výlety probíhaly, Jakub se zase coural vzadu, pořád ho musel hlídat a popohánět, protože on byl doslova nemožnej. Stejně jako při jakýmkoliv sportu. Ale to by otec chápal, každému to holt jít nemusí. Nechápal však, jak mohl Jakub na všechno tak kašlat. Nemohl si pomoci, ale když viděl Jakuba v lese při běhu nebo při tréninku na dráze, cítil především marnost. Proč se trochu nesnaží? Každý nemusí bejt talent, ale trochu zatnout zuby, od čeho je to chlap! Ale to ne, ona z něj chce mít holku, alespoň jednu dceru.

Matka má o Kubíka trochu strach. Ví, že ho sport nebaví. Snaží se to říct otcí, ale ten jí neposlouchá, jeho synové prostě musí sportovat a hotovo. Podívej se na Martina, řekne jí vždycky, snaží se, a jak mu to jde, ale kluci nejsou kopie, jednomu to jde, druhému to jít nemusí, Kubík na to prostě není typ. Taky jí trochu trápí, že se k němu Martin někdy chová ošklivě. Má si přece dát pozor, je o tolik silnější, Kubík je tak křehký. Snaží se být v jejich hádkách spravedlivá soudkyně. Ale je přece přirozené, že chrání toho slabšího. Máta se na ni pak dívá jako na vraha.